

DOMINIK DÁN

VE STÍNU

VE STÍNU

Dominik Dán

VE STÍNU

slovaart

Text © Dominik Dán 2020
Published by arrangement with DANNKAS, spol. s r. o.
Translation © Jan Hanzlík 2021
Czech edition © Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., Praha 2021

ISBN 978-80-276-0193-6

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

*Město, příběh a všechny osoby v této knize
jsou vymyšlené a jakákoliv podobnost se skutečnými
událostmi je čistě náhodná, jakkoli se někomu
mohou zdát jaksi povědomé...*

Fata viam invenient.

Osud si cestu najde.

(Vergilius)

Věnuji Zlatce a Vladovi Pijákovým.

Za odborné rady a neocenitelnou pomoc děkuji
MUDr. Ivetě Čierné, Ph.D., MUDr. Lucii Mihaleové,
Mgr. Anně Kratochvílové, MUDr. Denisi Valentovi, Ph.D.,
MUDr. Dušanu Rapošovi, CSc., MPH.

1

LEDEN 1991

Ponožkový vrah se poprvé ozval v říjnu minulého roku. Chlapci z oddělení vražd netušili, že premiéru už má dávno za sebou, že v Německu a Holandsku za sebou zanechal tři oběti a domů se vrátil jen proto, že mu hořelo za zadkem. A samozřejmě i proto, aby pokračoval v zuřivém běsnění.

Podruhé se projevil dva dny po silvestru v ubytovně ZDROJ-e. Jednou ranou dvě mouchy, přesněji čtyřmi ranami dřevěným kulem ubil čtrnáctiletého Juraje, zbytek věnoval jeho matce Anně. I tady nechal dvě černé ponožky, právě zde si vysloužil přezdívku ponožkový vrah.

Třetí útok o týden později žena přežila, ale jen proto, že Janka byla mladá, hbitá, vysportovaná, a hlavně ovládala karate. Ubránila se, a jakkoli vážně zraněná, zabojovala o život tak urputně, že útočníka zranila na nejcitlivějším místě – hrábla mu do rozkroku, zmáčkla, trhla, zatočila... Možná právě to jí zachránilo život.

Z detektiva Richarda Krauze už si nikdo nedělal legraci. Mladý člen mordparty si případ od případu získával čím dál víc úcty a uznání ze strany starších kolegů. Už dávno si všimli, že má výborný pozorovací talent a schopnost analyzovat, kombinovat, předvídat – vlastnosti, jež jsou při řešení kriminalistických rébusů víc než vítány.

Nikdo už si z něj nedělal legraci, jakkoli tvrdil přesně to samé, co na začátku – baví ho to, bude se k nám vracet, nezbavíme se ho, dokud ho nezastřelíme anebo nedostaneme, a na to, abychom ho dostali, potřebujeme založit zvláštní vyšetřovací tým.

„Zvláštní vyšetřovací tým!“ vyjel Mayor, šéf oddělení vražd. „Copak ste se všichni zbláznili!? Okamžitě se toho chytěte novináři, vymyslejte si fantóma, co se po nocích plíží městem a vraždí ženský na počkání! Vypukne panika! Chcete paniku ve městě? Mám se zeptat ředitele, jestli chce paniku ve městě? Je tu někdo, kdo zná odpověď?“

Nikdo se nepřihlásil, ale odpověď znali všichni.

„Deme do toho sami, žádný tým!“ rozhodl šéf. „Snažte se, kombinujte, hledejte, prošmejděte celý město, dělejte něco!“

Dělali, co mohli, snažili se. Snahu jim nikdo upřít nemohl, jenže na světě není jen ponožkový vrah, jsou jich desítky, desítky jiných případů.

Tři dny po napadení Janky, dvanáctého ledna v půl osmé ráno, našla paní v papučích a rozdrbaném županu zmrzlé dítě. Leželo v kontejneru na hromadě odpadků, kam chtěla přisypat ty svoje. Když kontejner otevřela, málem se počůrala hrůzou. Dítě mělo otevřené oči a to vyděsí, to je třeba uznat.

Krauz s Canisem dorazili na místo v sedm padesát osm. V sedm padesát devět přijelo popelářské auto, mohutný chlap ve smradlavých zelených montérkách je okřikl: „Chlapi, migněte tu káru bokem, nevidíte, že tu makáme!?“

Neuhnuli, dozvěděli se, že tohle je zdvojený rajón, kontejnery jsou jak z levé, tak z pravé strany ulice a musejí je vyvážet každý den. Jezdí sem pravidelně. V téhle části sídliště jsou v osm, ve čtvrt na devět končí ulici a do devíti vysypávají na skládce komunálního odpadu. Do půl desáté mají první přestávku, v deset začínají s druhým rajónem.

„Samozřejmě sme je včera ráno vyváželi, to, co vidíte, naprasily ty svině za včerejší den a noc. Jo, sme si jistý, můžete se kouknout do výkazů, byli sme tu včera ráno touhle dobou, nebylo tu nic, žádná mrtvola,“ odpovídal řidič popelářského auta podstatně spisovněji než jeho kolega na stupátku.

„Tak můžeme ty kontejnery vysypat? Né? Tak my teda jedeme, ale uvidíte ten brajgl, vyházej to, kde se dá, hováda, a my to budeme muset házet lopatou.“

Včera během dne nemohl nikdo dítě odložit, už by se byl někdo ozval, takže v noci? Anebo dnes ráno, brzo ráno.

„Zavoláme Lengyela!“ rozhodl Krauz.

„To je kdo?“ zeptal se Canis.

„Doktor ze soudního.“

„Je dobře? Mám vlastního... Ehm, chci říct, znám jednoho.“

„Tak si ho nech, my používáme svýho, ty vlastní! Kurva, co všechno ste tam u tý Státní bezpečnosti ještě nepotřebovali, co? Vlastního doktora! To mi stačí!“

„Sklapni a volej, sbíhaj se lidi.“

Krauz zaklepal na okno v přízemí, důchodce přežvykujícího ranní kůrku požádal, zda by si od nich mohl služebně zatelefonovat.

Psal se rok 1991, ty tři služební mobilní telefony, co tou dobou byly v Našem Městě, vážily deset kilogramů a žraly dva litry nafty na hodinu. Deset kilogramů každý, nikoli dohromady.

Důchodce ochotně souhlasil. Za hodinu přijel doktor Lengyel. Výjezdová skupina už pracovala – technik roznášel žlutocerné číslice, fotografoval jako o život.

„Je to čerstvý, chci říct, že včera večer ještě žilo, museli ho tu nechat v noci. Příčina smrti je podchlazení, nevidím žádný stopy vnějšího násilí,“ jekal doktor, od úst se mu valily kotouče páry. „Kolik je stupňů?“

„Mínus osum,“ pohotově hlásil důchodce z okna v přízemí – odborným okem kontroloval venkovní teploměr.

„To by sedělo, v noci mohlo bejt mínus deset, možná dvanáct. Dítě nemělo šanci. Můžu ho vzít?“

„Můžete, já sem hotov,“ hlásil technik.

Ani policejní vyšetřovatel nebyl proti.

Doktor vzal dítě za ruku, jemně ji nadzvedl. Pohnulo se celé tělíčko, jako kdyby nadzvedl panenku. Položili ho na černý igelit, očistili od přimrzlých ubrousků a cibulových slupek.

„Je to kluk, úplně nahej, přiměřený proporce novorozence. Šlo o spontánní porod, ne o potrat, je plně vyvinutý. Tady, vidíte? Pupeční šňůra je odtržená, a ne odstřižená, zbylo z ní deset centimetrů. Vezmu ho k nám, až rozmrzne, otevřeme ho, ale asi nic víc nezjistíme, než co už sem řek. Držte se, kluci. Hele, má modrý oči, koukejte,“ doktor setřel námrazu z oka, pod jinovatkou se objevila modrá duhovka.

„Tak tohle nemusim,“ Krauz ustoupil. Canis se podíval, jenom pokrčil rameny.

Novorozence zabalili do černého pytle, naložili do auta pohřební služby. Lengyel dal řidiči pokyny, chlapci v černém vyrazili. Mrtvolku převezou k němu na soudní, běžný pracovní den na pitevně může začít.

„Tak kam?“ zeptal se Canis.

Detektivové vyprovázeli odjíždějící auto se svraštěným obočím – smutný začátek pracovního dne.

„Je tu dva, čtyři, šest,“ Krauz počítal vchody. „Šest vchodů po osmi patrech, to máme...“

„Kašli na matiku, Richarde! Všim sis tamtoho vchodu? Ten,“ Canis ukázal do rohu osmipatrového paneláku, „ten v rohu.“

„Ne, co je tam?“

„Oznámení. Paní Zavadilová svolává na zejtrék veřejný shromáždění. Bude zakládat společenství nájemců bytů a nebytových prostor, aby se bránili zvyšujícím se cenám nájemného a plynu.“

„No a?“

„No a, no a... To je reakce zkušeného detektiva?“

„Běž do...“

„Klídek. Kdo je paní Zavadilová?“

„Nemám páru.“

„Ani já, ale když oslovuje ostatní a chce něco organizovat, asi je tu doma, všechny zná, všechno ví, všude byla.“

„Tak deme, ty všudybyle.“ Krauz musel uznat, že Canis má pravdu – paní Zavadilová je jejich člověk.

Vyrazili. Z vchodu paneláku vyšla paninka, zabalila se do tenkého kabátku, šátek si stáhla do čela. Mráz ji štípal, ale její odhodlání nezlomil. Prošla kolem nich, uniformovaného policajta opodál se zeptala, co se stalo a zda nemá ránu po ruce hasiče.

„Víte, bydlím nahoře v osmém a už dobrý dvě hodiny cejtím od sousedky zdola plyn. To by nebylo nejhorší, ale dobrý dva dny se děje i něco jiného, divného. Jestli se jí, chuděrci, něco nestalo. Je těhotná, aby tak tomu malýmu...“ ani nedomluvila, aby nepřivolala neštěstí.

Nelenili, zavolali hasiče, pro jistotu i údržbáře. Hasiči stáli v sedmém patře přede dveřmi, které jim označila sousedka. Přemítali, jak dál.

„Plyn sme vypnuli, i elektřinu, ale koncentrace v bytě

může bejt vysoká, řek bych kritická, stačí jiskra a letíme, vážení. Já osobně si to vylomit netroufám. Máme železný pajcry, jestli škrtnou o něco kovovýho, je zle," komentoval situaci jeden z nich, asi velitel.

„Ale jestli je uvnitř a potřebuje pomoct, de o vteřiny," namítal lékař rychlé zdravotní pomoci. Koženou tašku si nervózně přehazoval z ruky do ruky – bylo mu jasné, že kromě záchrany života těch uvnitř musí dbát i na životy venku.

Domovnice stála o patro níž, jenom brblala: „Hlavně nenadělejte bordel. Kdo to má po vás uklízet!"

„Chtělo by to zámečníka, aby rozebral zámek," navrhl velitel hasičů.

„Přijede za hodinu, do té doby je po ní," oponoval lékař. „De o vteřiny!"

„Můžu vás poprosit?" Canis se protlačil ke dveřím. Krauzovi nenápadně pošeptal: „Richarde, ať couvnou a nekoukaj se mi na prsty. Zaříd', aby se nekoukali."

Krauz roztáhl ruce jako radlici, všechny odstrčil na schodiště. Vztyčeným ukazovákem je nasměroval na odpočívadlo o patro níž.

Canis vyndal z kapsy malou koženou kapsičku. Otevřel ji, pohledem přešel po čtyřech ocelových planžetách. Každá měla jiné vroubkování, jedna byla úplně hladká. Detektiv si nadýchal do dlaní, promnul je, rozcvičil si prsty, vyndal dvě – jednu vroubkovanou, druhou hladkou. Vecpal je do zámku, chvíli s citem zasouval a vytahoval, zasouval a vytahoval...

Zanadával, zavrtěl hlavou, jednu vyměnil. Druhý pokus. V zámku cvaklo, Canis se ramenem zapřel do dveří. Odrazil se jako tenisový míček ode zdi. Znovu zanadával, tentokrát štavnatěji, soustředil se na zámek. Zase něco cvaklo. Zapřel se ramenem, dveře se s hlasitým mlasknutím otevřely.

Hasiči s lékařem vystartovali jako na povel, Krauze málem převálcovali. Canis si bleskově sbalil „nádobíčko", nevěřícně, zhrozeně, trochu znechuceně pokyvoval hlavou.

Tiše si mumlal: „Chybí mi trénink, v tom to je, trénink. Jinak bych to otevřel za třicet vteřin napoprvý. Za starejch časů, pravda."

Krauz se usmál, oči se jim setkaly. Canis se nesmál, myslel to vážně – měl skvělý výcvik, ale poslední rok strávil

jako všichni bývalí estébáci vysedáváním doma a čekáním na vynesení ortelu. V podstatě měl štěstí, ne jako jiní kolegové, našli mu místo na oddělení vražd. Podobná práce, jako dělal doteď.

První vešli hasiči s dýchacími přístroji. Krev byla všude. Nejvíc jí bylo ve vaně a v koupelně, v kuchyni všude na podlaze. Mladá žena měla hlavu v plynové troubě. Obě zápěstí rozřezaná. Už nekrvácela, byla zelená – mrtvá. Růžový froť župan by se dal ždímat.

„Chlapi, otevřete to velký okno v obejváku! Jano! Otevři dveře! Jo, ty, a otevři i okno na druhý straně, musíme udělat průvan! Rychle!“ chrllil příkazy šéf hasičů.

„Je to ložnice...“ hlásil Jano, když otevřel dveře. Vběhl dovnitř...

Vyběhl, zvracel do dýchací masky. Zády se opřel o stěnu v chodbě, sesul se k zemi. Kolega mu přiskočil na pomoc, posadil ho na koberec, strhl mu masku. Jano zalapal po vzduchu, hrubým rukávem si neohrabane utřel zvratky, rozmazal si je po tvářích. Jano byl mladý hasič, začal teprve před měsícem.

„Proboha živýho,“ hlesl, zkroutil se v další křechi.

„Chlapi, podťte,“ zavolal velitel hasičů.

Podářilo se jim otevřít velké okno v obyváku a balkonové dveře v kuchyni. Ani to nepomohlo. Slábnoucí pach plynu překrýval mrtvolný zápach hnijícího masa. Lékař ze záchranky zpozorněl.

„To nejde z ní, je čerstvá.“

„Chlapi, podťte,“ zopakoval velitel hasičů, odhodlaně vešel do ložnice.

Vyšel z ložnice, pohledem někoho hledal. Když našel detektivy, jen kývl hlavou ke dveřím.

„Tohle bude asi pro vás, chlapci.“

Krauz nakoukl...

V posteli po pás přikrytý těžkou duchnou ležel na zádech mladý muž, sotva třicetiletý. Původně běloch, teď černý. Původně konfekční velikost 54, teď 82. Z pravého oka mu trčela rukojeť šroubováku. Ležel sotva metr od radiátoru – topná sezóna byla v plném proudu, hřál jako zběsilý.

„Odhaduju tak dva, možná tři dny,“ usoudil doktor.

Byl velký. Nabobtnal. A černý. Hnil.

Krauz rozhrnul těžké závěsy, otevřel okno – všem se ulevilo.

„Deme dolů, sousedka musí něco vědět,“ sbalil Canise a vypadli.

„Paní, vy ste je znala?“ Krauz začal vyšetřování, připravil si zápisník.

„Nó...“ vážně protáhla spodní sousedka, „já tu bydlím od samýho začátku, chlapci, už dvacet let, oni přišli před rokem. Takový mladý, furt se hádali. Ona byla v rizikáči a on akorát chlastal, práci měl takovou, no, jako barovej mamlas. To za našich dob nebejvalo.“

„Co je to barovej mamlas, paní?“

„Teď tomu říkaj ten, vyhazovač. Po nocích se flákal, přes den chrněl, hovn... Ehm, chci říct, že jí vůbec nepomáhal. Jak říkám, furt se hádali. Víte, všechno sem slyšela, dyť ty panely sou takhle tenký. Občas sem jí, chudince, nakoupila, když nemohla. Po nakládače...“

„Prosím!“

„No co, řeknu to naplno – bil jí jako žito!“

Krauz si s kolegou vyměnil zhrozený pohled, případ se začínal rýsovat v jasnějších konturách.

„Těhotnou ženskou?“

„Bil jí jako žito.“

„Kdy ste ho viděla naposledy?“

„Co já vim.“

„Myslim živýho.“

„Vídala sem ho jednou do tejdne, možná ani to ne. Co já vim, kdy naposledy? Nechyběl mi. S buranama se nebavim. Uznejte, mlátit těhotnou ženskou!“

„A jí.“

„Včera? Ne! Předevčirem.“

„To byla eště těhotná?“

„Byla. Břuch jak buben.“

„Můžeme si od vás zavolat? Služebně.“

„Tak poďte vedle.“

Zavolali doktora Lengyela. Nestihl se ani svléknout a musel utíkat zpátky.

„Fakt o nervy s váma dvěma,“ počastoval Krauze s Canisem, když se už podruhé obtěžoval na tu samou ulici.

„Chyběl si nám, tak co už.“

„Já si je prohlídnu a vy zatím proběhněte okolní byty. Varuju vás! Najděte všechny mrtvoly v ulici, protože potřeť už mě sem nedostanete,“ zahrál našťvaného.

Nebylo třeba chodit po okolí. Lidem sice hrabalo jako nikdy předtím, ale v jeden den toho bylo dost i na vola. I na jednu ulici. Vražda novorozence, vražda manžela, sebevražda manželky.

Doktor Lengyel zjistil, že žena s hlavou v plynové troubě už není těhotná. Kde je její dítě a kdo zapíchl tyranovi do oka šroubovák, bylo jasné ze stop na místě činu.

Krauz poklepal kolegu po rameni, hlavou mu naznačil, aby vypadli. Poslední, co slyšeli, byly pokyny doktora Lengyela, aby jím hýbali co nejopatrněji, protože jestli jim praskne v ložnici...

Za rohem natrefili na lahůdky.

„Dáš si pařížák? Anebo tresku?“ zeptal se Canise.

„Ani nevím. Trochu silný kafe na jeden den. To tu míváte na vraždách často takovej nával?“

„Ivánku, ani ne, to jen kvůli tobě, na přivítanou. Takže tresku?“

„Radši. Ten pařížák vypadá jako to, co teklo z toho hasiče. Radši asi tresku. A jednu vodku, jestli tě můžu pozvat.“

„Můžeš. Burger často vypráví o dobách, kdy v těhle případech fasovali půl litru rumu na výjezd, ale to byli eště normální lidi na normálních místech.“

„Platím.“

„Šetři se, synku, eště nám neskončila služba.“

Banální vraždičku na uvítanou měl Ivan Canis za sebou. Krauz rychle zjistil, že mají nového partáka, na kterého je spoleh. I Burger viděl, že to Krauz zjistil, ale neříkal nic, jen se usmíval pod fousy. Tušil, že nově vznikající dvojice bude mít v nejbližších dnech dost možností, aby se sešla.

Za pár dní se host z Rakouska zapomněl v hotelovém pokoji, nasypal si na zrcátko o dva centimetry delší lajničku než obvykle. Nos mu zčervenal, oči zaslzely, roztrásl se. Chytil ho amok a zabil ji.

Dvě hodiny předtím se v hotelovém baru dohodli, že za tisícovku se jí může udělat do vlasů, neboť tak to měl nejraději, a ta jeho doma, ta tlustá kráva, to ne a ne pochopit. Ale o vyhazováku s osmnácticentimetrovou čepelí řeč nebyla.

Když nahoře na pokoji zjistila, že mu hrabe, bylo už pozdě. Dvacet osm bodných ran. Jedno prso jí skoro amputoval.

Krauz s Canisem měli zase službu, pojem sexuální turistika ještě neznali, rakouský úchyl zjevně ano. Našli ho na nábřeží padesát metrů od hotelu, celý krvavý, jen ve slipech, na mramorovém zábradlí vzýval boha Slunce, aby mu dal sílu a vnukl myšlenku, jak z toho srabu vybřednout.

„Hej, entschuldigen, aber, haben sie, bitte, feuer?“ Ivan použil jednu ze svých skrytých zbraní, složil naháče ze zábradlí za pět minut bez násilí. Ukecal ho. Když mu nasažoval pouta, Krauz jen čuměl.

„S Rusem bych se jakž takž, ale tohle!? Asi se fakt vyplatí ovládat aspoň jeden cizí jazyk. Seš dobrej, Ivánku, frajer!“ chválil ho Krauz.

Ivan Canis zapadl. Parta ho přijala, ale břemeno minulosti si každý z nás nese celý život a být chvíli modrý, když jsi celou dobu rudý, znamená být vlastně fialový. Ale nakonec se vybarví každý.

Aby jim nebylo smutno, ozval se Lengyel.

„Novorozenec umřel na podchlazení, jak sem předpokládal. Chlapovi proniknul hrot šroubováku do půlky mozku – velká síla, velká nenávisť, asi i velký utrpení. Ona rodila asi osum hodin před sebevraždou. Případ můžete uzavřít, zprávu vám pošlu...“

„Zeitra?“

„Ríšo, až pudeš okolo, stav se, dám ti něco na horečku.“

„Pozejtří?“

„Dobře, tak dvojitou dávku.“

„Tak proč vlastně voláš? Proč nás dráždíš?“

„Protože bojujeme na všech frontách. Mám něco i k ponožkářovi.“

Krauz okamžitě ožil.

„Vyhodnotili sme všechny tři útoky, výsledek je jednoznačný. Do výčtu jeho vlastností si připište levorukost. Dělá vůbec ještě někdo na ponožkářovi?“

„Všichni a... nerej! Řikáš levorukost?“

„Stoprocentně. Poslední napadená...“

„Ta karatistka?“

„Jo, ta. Poslední napadená to ve výpovědi naznačovala, ale my už máme nezvratný důkazy, že je levák, když přideš, ukážu ti modelovou situaci a...“

„Přidu, vlastně už letim!“

Krauz věnoval případům sériového vraha všechnen čas, ale taktika ponožkového vraha byla geniální, jako by věděl, že po delších odmlkách ztratí vedení policie trpělivost, hlavně zájem, a že tlak nových případů odsune ty jeho do pozadí. Zatím mu to vycházelo, ale nikoli u Krauze, ten zájem neztrácel. Ani ostražitost. (Tehdy ještě netušil, že se dali na běh na dlouhou trať, že uběhne tři a půl roku, než Ondřejovi vyměří doživotní trest.)

Zatím mu taktika vycházela, dělal krátké i dlouhé pauzy a detektivové byli zmatení, neviděli v tom systém, žádný vzkaz, stopu, které by se chytili. Čekali, kdy se znovu ozve, kdy se projeví, kdy jim o sobě nechá ještě víc informací, aby se přiblížili na dostřel. Nečekali dlouho.

2

Muž stál ve stínu vysoké tůje. Stále strnule, nepohnutě, jenom levá ruka se pravidelně zvedala k ústům – kouřil. Začátek ledna byl k němu milosrdný, nemrzlo, stále bylo nad nulou. Těsně, ale nad.

Zavrtěl se, zakroužil rameny, přešlápl z nohy na nohu, potom z levé na pravou, neboť na pravé se mu stálo pohodlněji. Stál tu už víc než hodinu, ale bolest ani ztuhlost necítil, byl odhodlaný, vytrvalý.

Nešla, pořád nešla.

Znovu přešlápl z nohy na nohu, zhluboka vydechl, promnul si dlaně, váhu těla rozložil na obě nohy, hledal nejpohodlnější polohu, protože takhle bude stát možná ještě hodinu, možná i dvě.

Už mu to jednou udělala – světlo v okně se rozsvítilo až v půl druhé v noci. Byla někde na návštěvě anebo se zdržela s klukem... Ne! To ne, kluka neměla, o to nešlo. Určitě nikoho neměla. Určitě je sama, vždyť ji sledoval, jiný muž v její blízkosti by jeho pozornosti neušel. Kluka neměla, jejím klukem byl on, proto za ní chodil, a proto tu byl i dnes v noci.

Našel si ji v davu na Obchodní ulici, šla naproti.

Omráčila ho, byl z ní hotový na první pohled. Takovou krásu ještě neviděl. Otočil se, ruce strčil hlouběji do kabátu, bradu přitiskl na prsa, aby si kryl krk před chladem. Dal jí náskok deset metrů, připravil se na dlouhé, možná celovečerní, možná noční sledování.

Nemýlil se, běhala po obchodech, asi vánoční nákupy. Dovnitř za ní nešel, vždy zůstal před obchodem na druhé straně ulice. Překážel chodcům spěchajícím sem a tam, pokud to šlo, raději se skryl vedle vchodu, kde do něj nestrkali,